821.135.1

scriitori
români
contemporani

MIHAI MĂNIUȚIU

DACĂ TE ÎNTORCI

VOCI DINTR-O APOCALIPSĂ AMÂNATĂ

HUMANITAS

Redactor: Iuliana Glăvan
Coperta: Angela Rotaru
DTP: Florina Vasiliu, Veronica Dinu

Tipărit la Tipo Lidana – Suceava

© HUMANITAS, 2026

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Măniuțiu, Mihai
Dacă te întorci: voci dintr-o apocalipsă amânată /
Mihai Măniuțiu. – București: Humanitas, 2026
ISBN 978-973-50-9427-0
821.135.1

EDITURA HUMANITAS
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021.408.83.50, fax 021.408.83.51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 0723.684.194

UNU

Privegheați deci, că nu știți în care zi vine Domnul vostru. —Matei 24, 42

Scamatoria

Dacă te întorci, Doamne, mi s-ar părea de bun augur să încep cu o scamatorie. Cu una de care numai puțini să știe ori să-și dea seama de ea.

Îți propun ceva simplu. N-am de gând să complic un lucru și-așa hipercomplicat și hipersofisticat cum e, să recunoaștem, întoarcerea ta pe pământ.

Totuși, dacă te întorci, te rog, te rog, fă-mi un hatâr.

O să-ți placă, așa sper, pentru că e și scamatorie, și glumă.

Pun rămășag că, într-un fel, scamatoriile te atrag – mai ales acelea pe care nimeni, cu excepția ta, nu le-ar putea executa.

Prin urmare... iată despre ce ar fi vorba: băiețelul de vizavi, din blocul vecin, s-a născut orb – informație inutilă, evident că ești la curent cu starea lui.

L-am urmărit de multe ori pe băiatul ăsta, pe geam, de la etajul patru, unde locuiesc, cum se plimba prin părculeț, blajin – da, ăsta-i cuvântul, blajin, deloc resemnat, însă calm, liniștit, blând, de unul singur sau condus de un câine lățos.

Când n-avea câinele-ghid cu el, folosea un baston prevăzut cu o bilă care se rotea, la capătul de jos al bastonului, și-l ajuta să recunoască terenul. Nu se împiedica mai deloc, cunoștea pe de rost geografia aceea infimă a parcului, ocolea prin spate băncile, călcând ușor pe iarbă, și nu se ciocnea

nicicând de cei care zăceau pe ele, parcă mahmuri și având aerul că s-au pierdut și n-ar trebui să se afle în locul unde se aflau. Numai băiatul părea să știe unde e și înainta ritmic, decis, ca printr-un culoar amenajat special pentru el.

Iarna ieșea mai rar, dar l-am surprins odată dându-se pe ghețușul făcut de copii. A pipăit cu bastonul, de mai multe ori la rând, fâșia de gheață lucioasă, și-apoi s-a lansat, grațios, lunecând iute dintr-un capăt în celălalt, fără sprijin, cu brațele azvârlite în lături. Îl priveam din spate, așa că nu știu dacă a zâmbit sau a râs. Poate a chiuit, însă zgomotele orașului i-au acoperit chiuitul.

În sinea mea, îl plângeam pe băiat, însă n-am observat niciodată vreun semn că el ar fi fost înclinat ori ispitit să se plângă de soarta lui.

Un campion.

Unul dintre campionii tăi neștiuți.

Neștiuți de ceilalți, dar de tine știuți!

De aceea, cred, o să-mi faci hatârul.

O să faci scamatoria.

Băiețelul trebuie să vadă, Doamne, tot ce-i de văzut la întoarcerea ta.

Iar noi, restul, pentru câteva clipe, pentru mai puțin de un minut, trebuie să orbim – astfel ca el să fie singurul care vede, singurul care te va vedea venind.

Pentru câteva clipe, pentru mai puțin de un minut.

De acord?

Dans

De-aș fi sigur-sigur, cum par a fi unii, adică sigur-sigur-sigur că te întorci, jur că n-aș mai lua lecții de dans.

Numai de m-ar lăsa jilăveala asta din mine – sudoarea care mă năpădește pe dinăuntru.

Eu transpir pe sub piele.

Sunt ca unul care nu-i nici aia, nici cealaltă, și care se schimbă dintr-una în alta după cum bate vântul.

Și niciunde nu îmi e bine.

Niciunde n-am încredințare.

Cum să mă asigur? Cum să fiu măcar pe jumătate asigurat? (Oricum, o zic cu mâna pe inimă, dansez strâmb și împiedicat.) Și știi de ce? Pentru că, de fapt, nu dau doi bani pe asigurare. Pentru că am o convingere a mea – nesigură și jilavă cât încape.

Eu cred că o să mă-nveți să dansez.

Că o să dansezi cu mine.

Așa cred eu, că o să mă înveți pașii de dans și că nu o să râzi de mine.

Primul care nu o să râdă.

Și că dansul ăsta va deschide balul.

Ceremonia finală.

Vezi scena? O vezi, Doamne?

Noi doi, în ringul slab luminat. Nici lampioane, nici fulgere, nici siluetele luminoase ale îngerilor tăi – doar câteva stele la scăpătat.

Murmurul, sau, mă rog, bolboroseala care se aude, vine din stomacul meu. În smiorcăiala asta a vintrelor, care nu-i muzică, deoarece e fără tobe sau harpe, viori ori trompete, e totuși un ritm.

Subteran. Pe dinăuntrul dinăuntrului transpirat.

Ritmul în care eu învăț să dansez.

Și, învățând, mor.

Păi nu m-ascund, ăsta-i planul meu. Planul câștigător.

Să mor dansând cu tine.

În brațele tale.

Să fiu ultimul dintre muritori.

Vezi scena?

O vezi, Doamne?

După care, zău, nu mă mai preocupă deloc ce va urma. Că-i negură care o să ardă sau cascade din care va curge apa vieții – asta-i exclusiv treaba ta.

Casa de pariuri

Sigur că-s gata să pariez pe întoarcerea ta.

Și încă cum!

Doar mă cunoști.

Oare nu tu mă cercetezi, în vis, tot la două-trei nopți?

Nu-mi vine să cred că-n zadar mă cercetezi.

Pe mine, oricum, poți conta.

Cum și eu contez pe tine.

Pariul ăsta nu-i o bagatelă.

Și nici fandacsie.

Da' cu cine să-l fac? Cine să țină un astfel de rămășag?

Că bate prin ceilalți vântul pustiei și al necredinței.

Satanael.

La Casa de pariuri, crede-mă, toți îmi râd în nas: „Nimeni nu-i fraier să aștepte la nesfârșit să vadă care-i scorul. Ce, ăsta-i pariu?" zic ei. „Tu, tăntălăule, cauți să ne prostești, să ne orbești de la obraz, că n-ai cum să pierzi. Joci la cacealma. Dacă vine, ai câștigat. Dacă nu vine, o să-l tot așteptăm. Ia zi – cât ar mai fi de așteptat? O sută? Sau poate cinci mii de ani? Ești un coțcar. Potlogar. Șarlatan."

Da, Doamne, cu asta mă aleg când le propun. Pentru că, într-adevăr, n-am ce date precise să le dau. Și-n mine e febră mare, înfiorare, și aș vrea să-mi pun tot avutul la bătaie pentru tine.

În sfârșit, ce s-o mai lungesc?

Eu nu cer, nu pretind, ferească Sfântu', însă m-ar ajuta să-mi vinzi un pont. Oricât de amețit, înțelegi, oricât de șubred, pentru că n-ar fi prima oară când blufez, regește, și merg la risc.

Cum altfel?

Măcar o dată să i-o întorc lui Smârcă.

Să i-o trag de să-și amintească de cum i-am tras-o și-n viața de-apoi.

Îl știi – cheliosul. Chelbosul.

Costeliv, roșu la față, zgomotos ca un pickhammer. Bossul de la Casa de pariuri de pe Drumari, colț cu Șoseaua Waldemar.

Chiar ieri m-a luat iarăși la trei păzește și că o să fie vai și amar de pielea mea, în caz că mai insist, în afacerea lui, cu treburi dintr-astea nesănătoase.

Așa a formulat: nesănătoase.

Tu, Doamne, o chestie nesănătoasă?

Eu îi zic că te-am visat săptămâna trecută și că erai într-o formă perfectă. O formă de zile mari – iar el mă bușește, mă dă afară din agenție, cu ghionturi și cu înjurături de mamă și de dumnezei.

Mi-a tras și un picior în foale. Am icnit, dar, de dragul tău, m-am ținut tare.

De dragul tău.

Și i-am spus încă o dată cum ne întâlnim în vis.

Cheliosului nu-i plac visele, îi detestă pe cei care și le povestesc – o monedă ieftină, zice el.

Ieftină?

Haiti! Chiar i-a ieșit asta pe gură?

I-a ieșit, și încă cu un scuipat gros, nămolos.

Ieftin e Domnul Dumnezeul meu?

M-am cutremurat și încă sunt pe nicăieri.

Una peste alta, ca s-o scurtez – ce-ar fi să-l punem cu botul pe labe?

Definitiv.

Să-l potopim.

Să-l falimentăm.

Tu, Doamne, și eu.

Hai că putem!

Meciul

Dacă te-ntorci – ți-o spun pe sufletul meu și îl pun zălog –, înainte de orice-orice altceva ce ai avea în plan să-mplinești, meciul cu FC Inter Jurăieni trebuie rejucat. Că s-a furat acolo ca-n codru și-a fost terorism curat.

Se încinsese și aerul, parcă era de jăratec, de nu mai puteai respira nici prin batistă. Te ardea, te frigea din gâtlej până-n cur, ca o tragere, pe invers, în țeapă. Mă rog, n-am eu cum să-mi dau cu presupusul și să ghicesc, cu exactitate, ce s-ar putea resimți, în acest caz de sfârtecare a organelor interne – că a fi tras în țeapă, și încă invers, dinspre sus înspre jos, e ceva deloc obișnuit. Da' uite că totuși resimt.

Cum de resimt?

Păi... am trecut, într-un anume fel, prin asta, și încă doare. Doare amintirea – doare în carne, în încheieturi, în viscere, nu în cap sau în fantezie.

Mă jur pe ce am mai sfânt – și nu am în mine multe sfințenii, însă echipa și fairplayul le țin drept lucruri sfinte – că a fost carnagiu. Mi s-a părut, dragă Doamne, că-n ziua aceea am dat ortul popii de mai multe ori. Ca în ceas de apocalipsă. Firește, eu nu-s cunoscător și expert în genu' ăsta de evenimente, da' atunci mi s-a arătat, ca într-o oglindă strâmbă, tot ce ar putea fi mai rău: nici urmă de fairplay, și-n jur numai talibani, țucălari, drogomani.

Au aruncat în noi cu mere stricate, cu morcovi putregăiți, cu spurcăciuni, cu sute și sute de cutii de bere nu tocmai goale – și ne huiduiau, cu țipete îndrăcite, la megafon, cu amplificare și cu tot soiul de petarde, care explodau aruncând în stânga, în dreapta, deasupra și dedesubtul nostru nori de fum, ca să ne învăluie în aburi dăunători, să ne orbească și să ne împiedice în defensiva noastră.

Erau și unii cu buldozerul, cu scop să ne îngroape imediat ce am fi ieșit de pe stadion.

A fost ca-n iad, ca-n iadul iadurilor, și am înțeles din relatările altora, mai competenți, că tu, Doamne, n-ai aplecare spre iad și-ți place să fii imparțial. Așa că, dacă te-ntorci, atâta nădăjduiesc de la tine: să arbitrezi meciul cu jigodiile, cu neterminații ăia de jurăieni – și după aia să fie cum o fi, cu clopote, cu picurări de lumânări, cu artificii, că cică-i sărbătoare mare la întoarcerea ta.

Să piardă, cum se cuvine, FC Inter Jurăieni, și să-i pierzi și tu pe gogomani în focul acela nestins al tău, în care pică negreșit cei care înșală pe stadion.

Și dacă n-o fi așa și nu arbitrezi, de rest – eu unul n-am de ce să mă interesez.

Mărunțiș

Din moment ce timpul n-o să mai conteze, poate ceva mărunțiș – din ceea ce nu mai contează și nu mai există – va scăpa, cum-necum, pe de lături, și o să-l poți cheltui cu mine. Ori poate cer, și nu îmi dau seama, neînchipuit de mult, ca și cum aș pretinde ca timpul și măsurarea lui să se întoarcă în alte tipare, învechite, scoase din uz...

Ca să nu pară că vreau să te îmbrobodesc, o spun deschis, fără ascunziș: mărunțișul ăsta ar consta din câteva secunde. Câteva secundețe. Una. Două. Nici măcar trei. Cât să-mi indici unde am îngropat cutiuța de metal, cu monede, cu averea mea de la șapte ani. Monede de cinci și de zece bani, câștigate la jocul cu ceilalți copii, pe care le-am pitit undeva în curte – și n-am mai dibuit niciodată unde, oricât am săpat și am răscolit.

Monedele alea ascunse erau norocul meu pe care urma să-l dezgrop la momentul prielnic, să-mi joc și eu cartea, marea carte a vieții.

Cuprins

UNU

Scamatoria 7
Dans 8
Casa de pariuri 10
Meciul 12
Mărunțiș 13
Grigu din Abrudeni 15
Ulița din Răspopenii de Jos 17
Doamne ferește! 19
Frig 20
Vot contra 22
Tot din Vădureni 24
Tehnici 25
Gara în care Iisus 26
Cu sau fără răspuns 29
Discreție 31
Cristal opac 33
De-a plânsul 34
Furnicarul lui Dalí 36
Parascovenii 37
Izbăvire 39
Litanie 41
Mătăsuri 42
Potcapul 44
Vai! 45
Nu exclud 47
Bula 48

Un vis 49
Pedalând 51

DOI

Din Cârmaciu 55
Alesul 56
Care pe care 58
Cenușă și viermi 60
Întoarcerea perfectă 62
Garanții 63
Oase în zid 64
Problema cu visele 66
Influencer 67
Campion 69
Trâmbițe 71
Darul 72
Cinema 73
Piticania 74
Sorcova nouă 76
Ședință de lucru 77
Țevi, îngeri, febră 80
La Judecata de Apoi 81
Fără nume 83
Panoul 84
Milă 86
În răspăr 88
Predica războinică 91
Mario-Mari 93
Licău și Măcoiu 95
Cancer 96
Lasă, mă... 98
Norul 101
Submarin și avion 103
Încă o noapte 105
Poziționare 106

TREI

Telefonul de control 111
Cred 112
Magnus 114

Parțial color 117
La Festival 119
Maha Kumbh Mela 121
Pălăria verde 123
Afurisita 126
Cacatastrofa 128
Carapacea 129
Fiul lor 131
Cuști 132
Gâtuirea 135
Dumnezeiași de duzină 137
Evdochia 138
Ca fulgii de păpădie 140
Subetajare 141
Nici o durere 144
Inițiale 145
Cine întreabă? 147
Magie 149
Pace tuturor 152
Zicerile Îndrumătorului 154
Fantasy 157
Corpuri 159
Mărginenii 161
Cântarea 162
Ruletă 164
Semnalul va 166
Primii la rând 167
Sărbătoarea batistelor 168